

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko syndykowi masy upadłości Banku spółki akcyjnej w W.

o ustalenie,

na skutek skargi kasacyjnej syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej w W.

od wyroku częściowego Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 5 lutego 2024 r., I ACa 2489/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.**

(E.M.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem częściowym z 5 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację pozwanego – Banku spółki akcyjnej w W. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z 8 marca 2023 r., w którym Sąd m.in. ustalił, że nie istnieje stosunek prawny wynikający z umowy kredytu zawartej między powódką a Bankiem S.A.

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny zawiesił postępowanie w sprawie i podjął je w zakresie objętym żądaniem o ustalenie z udziałem syndyka masy upadłości Banku spółki akcyjnej w W.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, zaskarżając ten wyrok w całości. Powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), w ramach którego pyta, czy postępowanie sądowe z powództwa kredytobiorcy o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z umowy kredytu waloryzowanego (indeksowanego albo denominowanego) do waluty obcej, wytoczone przeciwko upadłemu bankowi (kredytodawcy), jest sprawą „o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości” w rozumieniu art. 145 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i tym samym podlega zawieszeniu na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 lub art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 i w zw. z art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego do czasu rozpoznania zgłoszenia na liście wierzytelności lub, odpowiednio, odmowy uwzględnienia wierzytelności na liście wyczerpania trybu określonego ustawą?”.

Pozwany wskazał również, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj. art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 i w zw. z art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego oraz art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 144 ust. 1 w zw. z art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła m.in. o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Zagadnienie, które formułuje skarżący, zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W uchwale z 19 września 2024 r., III CZP 5/24

(OSNC 2025, nr 4, poz. 42), Sąd Najwyższy wskazał bowiem, że postępowanie sądowe z powództwa kredytobiorcy będącego konsumentem o ustalenie nieistnienia stosunku prawnego z umowy kredytu, prowadzone przeciwko bankowi, co do którego w toku postępowania ogłoszono upadłość, nie jest sprawą „o wierzytelność, która podlega zgłoszeniu do masy upadłości” w rozumieniu art. 145 ust. 1 Prawa upadłościowego, a tym samym może być podjęte z chwilą ustalenia osoby pełniącej funkcję syndyka. Nie można także uznać, by w sprawie występowała potrzeba wykładni wskazanych w skardze kasacyjnych przepisów. Dokonanie jej przez Sąd Najwyższy miało bowiem doprowadzić do rozstrzygnięcia kwestii tożsamej do tej, która była przedmiotem przywołanej wyżej uchwały.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego pozostawiono sądowi, który wyda orzeczenie kończące w sprawie (art. 108 § 1 k.p.c.).

Marcin Krajewski

(E.M.)

[SOP]